

POSTANOWIENIE

16 kwietnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

na posiedzeniu niejawnym 16 kwietnia 2025 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa D. D.
przeciwko E. K.
o zapłatę
oraz z powództwa wzajemnego E. K.
przeciwko D. D.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej D. D.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z 10 listopada 2022 r., VI ACa 739/22,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od D. D. na rzecz E. K. tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego 5400,00 (pięć tysięcy czterysta) zł z
odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w
spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas po upływie tygodnia
od dnia doręczenia D. D. odpisu postanowienia do dnia zapłaty.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub

wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazując, że jest ona oczywiście uzasadniona.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury, odwołanie się do przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymaga przedstawienia, w czym wyraża się „oczywista zasadność” skargi oraz argumentacji wykazującej, że istotnie skarga jest oczywiście uzasadniona. Chodzi tu o wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. m.in. postanowienie SN z 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Celem sformułowania powyższej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest wykazanie jedynie oczywistego naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacji, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (zob. postanowienie SN z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, nie publ.).

W ocenie skarżącego, skarga jest oczywiście uzasadniona z uwagi na zaniechanie dopuszczenia dowodu z historii rachunku pozwanej, nierozpoznanie wszystkich zarzutów apelacyjnych, w szczególności co do pożyczki udzielonej przez ojca pozwanej w kwocie 260.000,00 zł, a więc nierozpoznanie sprawy w granicach apelacji, a także sporządzenie uzasadnienia zaskarżonego wyroku w sposób uniemożliwiający dokonanie kontroli kasacyjnej.

Treść uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przekonuje o jej oczywistej zasadności. Okoliczności wskazane przez skarżącego nie usprawiedliwiają takiej oceny zaskarżonego orzeczenia. Sąd Najwyższy nie dopatrył się rażącego naruszenia prawa, widocznego *prima facie*. Brak jest jakichkolwiek podstaw, aby twierdzić, że w niniejszej sprawie doszło do oczywistego naruszenia prawa.

Należy zauważyć, że w postępowaniu kasacyjnym niedopuszczalna jest polemika z ustaleniami faktycznymi. Ustawodawca wyraźnie wskazał w art. 398¹³ § 2 k.p.c., iż w postępowaniu kasacyjnym nie jest dopuszczalne powołanie nowych

faktów i dowodów, a Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia; ponadto podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów – art. 398³ § 3 k.p.c. Zarzut dotyczący bezzasadnego zaniechania dopuszczenia dowodu z wyciągu rachunku bankowego pozwanej (powódki wzajemnej) nie mógł być uznany za oczywisty wobec ustalenia, że pozwana (powódka wzajemna) dysponowała znacznymi środkami pieniężnym uzyskanymi ze sprzedaży udziałów w spółce, które zdeponowała u swojego ojca. Można zgodzić się ze skarżącym, że Sąd Apelacyjny nie poświęcił uwagi zarzutowi apelacji odnoszącemu się do oceny żądania pod kątem zasad współżycia społecznego ([...]), a ocena zarzutu nr 8 ([...]) dotyczącego kwoty 260.000 była jedynie pośrednia i w tych zakresach uzasadnienie zaskarżonego orzeczenia okazuje się niepełne, jednak mimo tych wadliwości skarżący nie wykazał - w ramach podnoszonej przez niego przesłanki - że miały one wpływ na rozstrzygnięcie, zwłaszcza w zakresie kwoty będącej pożyczką udzieloną przez ojca pozwanej.

Mając powyższe na uwadze, nie można przyjąć, że powołana przez skarżącego przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania została w sposób właściwy wykazana.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

[SOP]

[r.g.]